

Kali Ágnes

Poszeidon

ködlakásodból figyelsz, egyre magányosabb.
fölöttem feszített ívben szállnak skarlát íbiszek,
tollukat hullatják, recsegnek szárnycsontjaik,
le kell cserélnem a harmadik szemed.

széttartó sokféleség önazonosságom
a szemem megszerkeszthetetlen szöveg
hiába gondozom a kertet
én csak test vagyok, te üres képkeret

holdazó opuszod vagyok,
véremben örmény népirtás zajlik,
reggelre vörös virágok nyílnak a lepedőre
az éjszaka bennem, itt felejtett álmodban lakik.

hetek óta kóbor állatok dörgölőznek hozzám
verekedés vagy. nő üt férfit. férfi üt nőt
aki sír, az nem sirat, én csak test vagyok
Poszeidón összerakhatatlan marad.

a visszhangban megszűnik a tiltakozás
a csont meg a hang összeragad
ismeretlen folyóparton ülsz, nárcisz
a sáros habban bámulod magad.

de egyszer majd te is megszelídülsz.
elengedsz és magamra hagysz,
hogy leviatánként, a gyökerek nélküli fákkal
a ködtengerből végleg kimossalak.

Szalmaözvegy

Micsoda csend, micsoda megérdemelt zuhanás.
Medrükbe fojtott, sótlanná apadt tengerek,
Hajlanak a fák törzsei évszaktól függetlenül,
Fészket váltanak a fecskék, kiköltöznek némaságból.

Már megint nem érted, kit keresel
Megint kibe kéne belefeledkezni
Már megint milyen tojánhéjra épített haza kell
A vészféket mikor szereted meg

Meddig magyarázod testekbe
Mit akarsz hányszor akarod még
Miért alszik ki miért gyullad be?

Gondolatban nekrológot írsz mindenkinek, akit szeretsz
Mindig csak rólad szól minden,
Nincs senki hús-vér ebben a ködben,
Csak a jólőtözött árnyak,
Akiket mindig gondosan újra képzelsz.
Mindig csak rólad szól minden
De ez így még nem szerelem,
Csak vergődés szalmaözvegységben.

Azt mondd nem érdekel a forma és megvonod a vállad
Úgy maradsz, a mozdulat ismétlődik az utolsó temetésen.

Nem marad benned semmi
Nem marad rajtad semmi.
Tüdődből, mint roskadozó bányából unottan kifejtesz
özveget, szalmát, Boccacciót:
„Leányom, ha annyira utálsz az utálatosokat, mint mondd,
akkor ne nézz többé tükörbe, hahogy nyugodtan akarsz élni”.

